

baade i social og commercial Henseende finder Sted mellem Danmark og Sverrig, og navnlig mellem Kjøbenhavn og Slaane, kan jeg ikke have Tvivl om, at den Lov, hvortil Udcast her foreligger, vil have sin gode praktiske Betydning. Smidlerid tilstaaer jeg, at det især er fra det politiske Standpunkt, at jeg med Tilfredsstillelse hilser Loven som et Led i en Udvikling, hvis kraftige Fremme efter min Overbeviisning er af den største Betydning for mit Lands Velfærd. thi hos mig i det Mindste er den Overbeviisning ligesaa gammel som min politiske Bevidsthed — og den er jo snart en Menneftaalder gammel — at der for Danmark ikke gives nogen sikrere Vorgen for en hæderlig og lykkelig Fremtid end en inderlig Tilslutning til de tvende andre scandinaviske Riger, og det forekommer mig, at selv de, der ikke maatte dele denne Overbeviisning, dog ved daglig at see Prøver paa den sjendtlige og høist uædle Fremfærd, der fra tydske Side udvises imod os, maae føle sig drevne til at søge Tilhold og Støtte der, hvor den efter min Mening ene eller i alt Fald sikrest kan findes, hos vore nordiske Brødre. Det har derfor været mig kjær at see, at vor Regjering har raft Haand til dette i og for sig vistnok uskyldige lille Lovforslag, hvortil Initiativet jo er udgaaet fra den svenske Regjering, da jeg ikke kan nægte, at det stundom er forekommet mig, at der i denne Retning har vist sig, jeg vil ikke sige en vis Sterilitet, men dog en større Tilbageholbenhed, end det kunde retfærdiggjøres ved de Hensyn, som en lille Stats Regjering under vanskelige Forhold ganske vist ikke kan unblade at tage. Om selve Lovforslagets Enkeltheder skal jeg paa Sagens nærværende Stadium ikke udtale mig, og det sag meget mindre som jeg ikke med Sikkerhed kan see, om der deri kan foregaae nogen Forandring, uden at det vilde udsætte det hele Lovforslag for Fare. Det er imidlertid et af de Punkter, som bedst ville kunne klares gennem et Udvalg, og jeg skal derfor for Dieblisset indskrænke mig til at udtale, at baade det foreliggende Lovforslag og det dertil svarende svenske Lovudkast efter mit Skjøn maae erkendes at være tilfredsstillende. Derimod skal jeg tillade mig at hendelede Opmærksomheden paa et andet Punkt, som

staaer i Forbindelse med Sagen. Tanken henviser af sig selv til den Betragtning, at nærværende Lovudkast først da vil faae sin rette Betydning og Virksomhed, naar det fuldstændiggjøres ved, at en tilsvarende Overenskomst bliver tilveiebragt med Norge. Jeg troer, at en saadan Overenskomst vil saa meget mindre kunne møde stor Vanskelighed, som Danmarks og Norges Retsforhold, i endnu langt højere Grad end Tilfældet er med Sverrigs og Danmarks, hvile paa det samme Grundlag, tildeels endog paa de samme Love, og efter Alt, hvad der foreligger Offentligheden om dette Anliggendes hidtilværende Historie, forekommer det mig, at det maa være i alle Parters Interesse, naar Initiativet til en saadan Lov udgaaer netop fra den danske Regjering. Det vil derfor være mig kjær af den høitærede Justitsminister at kunne modtage et Tilfagn, ikke om at det vil skee, men om at han vil reise dette Spørgsmaal i den danske Regjerings eget Skjød. Da Sagen foreligger til 1ste Behandling, og da jeg ikke omtviler, at den vil blive undergivet et Udvalgs Prøvelse skal jeg indskrænke mig til at anbefale Thinget at stemme for Sagens Fremme.

Justitsministeren: Efter den Anledning, som den ærede Landstingsmands Ytringer giver mig, skal jeg ikke tilbageholde den Udtalelse, at det efter min Mening vil være i højeste Grad ønskeligt, at mellemrigske Love af den Natur fremkomme med Hensyn til alle de Forbindelser, som saa let udvikle sig, og i saa stort Omfang, mellem tilgrændsende Stater (Schmann: Hør!). Der vil fra min Side intet være imod at søge den Begyndelse, som med Hensyn til det her omhandlede Forhold er skeet, givet en større og større Udvikling.

Da ikke Flere forlangte Ordet, gik man til Afstemning, hvorved Sagens Overgang til 2den Behandling vedtoges eenstemmigt med 44 Stemmer.

Schmann: Jeg skal tillade mig at foreslaae, at Sagen henvises til et Udvalg, bestaaende af 7 Medlemmer. Jeg har allerede antydet, at det kunde være ønskeligt, at Rigsdagens For-